

Taistelulähetinä Koukunniemen nelosessa

TALVISODAN Taipaleella olin taistelulähetinä Koukunniemen nelostukikohdassa. Kerran tuli Kirvesmäen puolelta konekiväärimiehiä korsullemme sanoen, että nyt ovat linjat murtuneet.

No, hätähän siinä sitten meidänkin korsussamme tuli, kun tuollainen ilmoitus tuotiin lähilohkolta. Korsussa olevat esimieheni sanoivat, että jospa minä lähtisin Karmankoloon parempaa tietoa asiasta kysymään, ja siitä sitten vielä edelleen pataljoonan komentokorsulle, jollei Karmankolossa asioita tiedettäisi. Sain sitten tiedustelua koskevan paperipalankin mukaani siltä varalta, että sattuisin unohtamaan ne esimiesteni sanat, jotka mieleeni oli painettu.

Korsun molemmissa päissä oli käytävä. Lähdin omien joukkojen puoleisesta käytävästä juoksemaan Karmankoloa kohti. Matkahan oli lyhyt, vain sataviisikymmentä, parisataa metriä. Vihollisen keskitys oli melkoinen, ja voin sanoa, että joka kerran kun hyppäsin kranaatin tekemään kuoppaan, oli jo seuraava kuoppa pian valmiina lähelläni. Niin hypelin kuoppa kuopalta Karmankoloa kohti. Kello taisi olla siinä 11:n maissa päivällä.

Kun sitten vihdoin Karmankolon korsunsuulle pääsin, olin niin poikki, että polvilleni menin parestakin. Huohotin vain, enkä muuta voinut. Kai se pelosta johtui. Siinä oli joku konekiväärikomppanian luutnantti, joka antoi kenttäpullostaan vettä juodakseni, ja niin sitten selvisin.

Omasta korsustani lähtiessäni otin kiväärin mukaani. Se oli niitä vanhanaikaisia venäläisiä pitkäpiippuisia. Tämän kiväärin nyt pistin Karmankolon korsun reunaan, ja silloin huomasin, että kiväärin piippu oli pahasti mutkalla. Hämmästyin, sillä kyllä kivääri oli ollut suorapiippuinen matkalleni lähtiessäni. En oikein voinut käsittää, mikä piipun vääntymisen oli aiheuttanut, mutta kyllä kai se siitä kuopasta kuoppaan pomppimisestani johtui.

Karmankolossa ei kuitenkaan enempää tiedetty kuin omallakaan korsullemme. Niin sitten jatkoin polkua pitkin pataljoonan komentokorsulle. Siinä tuli vastaan eräs eversti. Kerroin asiani hänelle ja sain tarpeelliset tiedot perille vietäväksi. Samassa räjähti kranaatti kuitenkin mielestäni melkoisen lähellä, ja minä painuin matalaksi. Eversti seisoikin suorana ja löi kädellään olalleni: eihän se nyt vielä liikikään tullut! — Ja minun mielestäni se kun pamahti aivan äärettömän liki minua. Mutta olinkin vielä vihreä sodassa.

”Se kasematti on sellaisessa pahassa paikassa”

SAIN Taipaleella kerran talvisodan aikana tehtäväseni lähteä Kekinniemen kasemattiin viemään pojille tuliaispaketteja. Oppaakseni sain lyhytjalkaisen, väärsäärisen sotamiehen, joka kantoi kivääriään peukalo hihnalla. Olin uusi mies rintamalla, ja minusta tuntui, että kranaatit tulevat nyt juuri ihan kohdalle. Koetin kaivautua lumeen, jota silloin vielä oli siinä Kekinniemen etumaastossa. Kun sitten hetken kuluttua paketteineni aloin ryömiä ylös, katseli tämä väärsäärinen oppaani minua ja sanoi:

— Eiköhän sovita niin, että ensikerralla, kun todella on syytä painautua maihin, pistän minä vasemman käteni lumihankeen. Silloin sitten menet matalaksi, mutta et ennen.

Oppaani kulki edelläni ja auttoi pakettien kantamisessa. Taapersin perässä ja pidin silmä kovana varalla hänen vasenta kättään, että koska se menee lähelle hankea. Mutta ei, ei vain, vaikka minun mielestäni olisi ollut syytä jo monta kertaa. Perässä astelin ja katselin niitä vääriä sääriä ja vasenta kättä. Kerran sitten käsi upposi nopeasti hankeen, ja samassa minäkin olin matalana.

Päästiin siitä sitten paketteinemme jälleen jatkaamaan matkaa. Oppaani sanoi pian:

— Kuulehan, se Kekinniemen kasematti on vähän sellaisessa pahassa paikassa. Pian tullaan kohtaan, josta lähisaareissa oleva vihollinen voi hyvin kuulla pakkasessa askeleitemme narinan.

— Milläs siitä sitten mennään ja mitä sitten tapahtuu?

— No, ei muuta kuin että piiskatykki alkaa laulaa, jos meidät huomaavat. Ja meidän on vain juostava, niin lujasti kuin jalkamme kestävät.

Jatkettiin matkaa väärät sääret edelläni tietä näyttäen. Pääsimme pienelle polulle, joka vei Kekinniemen kasemattiin. Silloin oppaani riuhtasi juoksuun ja huusi minulle:

— Nyt tulet kiireesti mukaan!

Minähän tietysti kompastuin paketteineni ja kaaduin pitkälleni. Samassa vihollisen piiskatykki toivotti meidät tervetulleiksi vaaralliselle alueelle. Pieniä syöksyjä tehden siitä sentään jotenkuten selvisin kasemattiin, jossa jo tiedettiin että vieraita tulee, koska vahtikoira haukkui. Se piiskatykki nimittäin.